

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 227.

Femte Sæssion.

69de Møde.

Torsdagen den 19de Januar.

(Forts.)

S. Sage: Det, at jeg ikke har havt den Ære at være tilstede ved de Forhandlinger, som ere gaaede forud for 2den Behandling af denne Sag, maa maaffee bære Skylden for, at i flere Henseender saavel Ministeriets som Udvalgets Optraeden i den foreliggende Sag er mig uforklarlig. Naar jeg tidligere har havt den Ære at have Sæde her i Thinget, og vigtige Sager have været under Forhandling, saa har jeg seet næsten alle Ministrene paa Ministerbanken, og selv de, der ikke vare særligt kaldede til at deeltage i Forhandlingerne dannede ligesom en Cresvagt. Denne Sag kan vel ikke betragtes paa en anden Maade end disse foregaaende vigtige Sager; Ministeriet har igjennem dets Organ her i Forsamlingen ogsaa udtalt, at det var den vigtigste Sag, der endnu havde været foreslagt den danske Rigsdag; dette kan altsaa ikke være Grunden, hvorfor Ministeriet i denne Sag optræder paa en anden Maade, end i andre Sager. Heller ikke kan jeg troe, at Ministeriet ganske skulde betragte denne Forhandling som øksesløs; thi da havde det jo været Ministeriets Pligt allerede tidligere at erklære dette, for at disse Forhandlinger ikke forgjæves skulde føres. Men vist er det, at Sagen maa lide betydeligt ved den Maade, Ministeriet er optraadt paa, og navnlig maae vi her savne den Mand, der overfor Rigsdagen maatte betragtes som Bærer af Januarpolitikken: den forrige Premierminister, den nuværende Udenrigsminister, der ved sine Forklaringer af Januar-Programmet og ved sine senere betydningsfulde Udtalelser, da de Spørgs-

maal, Programmet gav Anledning til, forhandles, skulde vaage over og være en Garanti for, at de givne Løfter vilde blive indfrieede. Det er ligesom om Traaden, om ikke er overskaaren, saa dog slappet, da denne Mand ikke længere træder frem paa Rigsdagen for at forsøgte selv, eller i alt Fald i Forening med Premierministeren, de Forslag, der ere gjorte. Denne Mand har, som det vil være i Manges Erindring, udtalt, at Fællesforfatningen vilde blive givet paa forfatningsmæssig Maade, og navnlig ogsaa med Rigsdagens fulde Medvirkning. Dette ligger f. Ex. i følgende Ord, udtalte af den forrige Premierminister: „at derimod denne Forfatning vil blive givet paa forfatningsmæssig Maade, og navnlig ogsaa med Rigsdagens fulde Medvirkning, anseer jeg for at være givet i Ordene“. Den nuværende Premierministers Ord staae ikke i Samklang dermed, og det maatte være ønskeligt at have disse tvende Mænd her overfor hinanden, for at see, om det er hele Ministeriets Betragtning af Sagen, der er forandret, eller om Premierministerens Fortolkning af det kongelige Forbehold i Grundloven ikke deles af de øvrige Ministre. Det er i mine Tanker en ganske besynderlig Stilling, Ministeriet indtager i denne Sag, men den ligner Ministeriets Optraeden i mange andre Sager. Jeg siger dette med dyb Beklagelse; thi jeg ønsker ikke i og for sig nogen Ministerforandring, der altid har sine Farer; jeg ønsker, at det nuværende Ministerium vil bære den danske Frihed og kraftigt føre os igjennem de Vanskeligheder, der frembyde sig. Men det er en uhyggelig Tilstand, hvori vi bevæge os, — uhyggelig, fordi de vigtigste Love, der vedtages her, ikke kunne vinde Indgang hos Ministeriet; fordi de vigtigste Reformere vente ikke